

Arrest

nr. 148 965 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :

J.T.P. (...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou tewerkgesteld zijn, ingeschreven zijn voor een Nederlandse taal cursus, de Nederlandse taal een beetje beheersen, volledig geïntegreerd zijn, werkbereid zijn, legt een attest van werkbereidheid en getuigenverklaringen voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert reeds een tijdje in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene beweert dat hij zijn land van herkomst verliet gezien de economische problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De advocaat van betrokkene verwijst in de aanvraag naar de algemene malaise in het land van herkomst, echter betrokkene toont dit niet aan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in die zin dat de bestreden beslissing gestoeld werd op het inmiddels opgeheven wetsartikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het betreffende artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven door artikel 3 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (B.S. 6 oktober 2006). Derhalve kan de regularisatieaanvraag van verzoeker, ingediend op 7 december 2009, niet meer in toepassing van dit artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet worden beoordeeld. In zijn aanvraag heeft verzoeker overigens ook niet naar artikel 9.3 verwezen. De bestreden beslissing die gebaseerd wordt op een opgeheven wettelijke bepaling wordt dus niet op een geldige wettelijke basis gesteund en dient derhalve te worden vernietigd”.

2.1.3. Verzoeker betoogt dat de thans bestreden beslissing niet steunt op een geldige wettelijke basis. Hoewel het klopt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen naar artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, kan het vermelden van de verkeerde juridische grondslag –hier duidelijk als materiële vergissing- alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

2.1.4. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zijn aanvraag had ingediend, zich steunend op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 én artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, zoals overigens ook te lezen staat in de aanvang van de motivering van de bestreden beslissing van 21 december 2011. Op het moment van de aanvraag was artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 reeds vervangen, bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, door enerzijds artikel 9bis en anderzijds artikel 9ter. Het wordt niet betwist dat verzoeker geen medische regularisatie heeft ingediend bij zijn aanvraag op 7 december 2009, zodat de thans bestreden beslissing enkel genomen kan zijn genomen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. De aanvraag van 7 december 2009 werd, luidens de bewoordingen ervan, daarenboven wel degelijk beoordeeld in het licht van de vigerende wetsbepaling, met name artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk, meer nog, geeft elders in het verzoekschrift duidelijk te kennen dat hij weet aan welke de bepaling de aanvraag moest worden en ook werd getoetst.

2.1.5. Niet alleen toont verzoeker niet aan op welke wijze hij in zijn belangen werd geschaad door het euvel dat hij aan de bestreden beslissing toeschrijft, evenmin maakt hij aannemelijk dat hij niet wist of kon weten op welke juridische grondslag de bestreden beslissing werd genomen.

2.1.6. Het eerste middel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker citeert vooreerst artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en licht zijn tweede en laatste middel als volgt toe:

“Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., *Administratief Recht Leuven*, Acco, 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd. Deze stelling is onjuist. Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris. Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd. Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat. De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen. Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011. Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009. Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt. Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die onder meer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria. Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord. Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden. Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend. De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden. Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels

vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren. Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009. Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009. Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren. De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd. Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel: De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen. De reden daarvoor is volgens de bestreden beslissing dat verzoeker zelf voor deze situatie verantwoordelijk zou zijn, zich bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld en het feit dat hij geïntegreerd is louter het gevolg van zijn eigen houding zou zijn. Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan. De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt. Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in december 2009, meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing. Hij deed dit overigens op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen. Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten. Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken. Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd. De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven. Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze twee jaar op illegale wijze in het Rijk verbleven doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend. Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten. Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd".

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te

bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Het past om vooreerst de toepasselijk wettelijke bepalingen in herinnering te brengen.

2.2.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.2.6. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Deze bepaling bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.2.7. In zijn eerste onderdeel stelt verzoeker dat de instructie van 19 juli 2009 niet vernietigd werd door het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011, maar wel bij arrest van 9 december 2009. Verzoeker meent vervolgens dat de conclusie dat de criteria, zoals vermeld in de instructie van 19 juli 2009, niet meer toegepast kunnen worden, ingevolge de arresten van de Raad van State, gesteund op een verkeerde interpretatie van deze arresten.

2.2.8. De bestreden beslissing van 21 december 2011 verwijst naar twee arresten van de Raad van State: nr. 198.769 van 9 december 2009 en nr. 215.571 van 5 oktober 2011. De conclusie die het

bestuur hieruit trekt is dat de criteria, zoals vermeld in deze instructie, niet meer van toepassing zijn. Verzoeker kent deze gevolgtrekking, zodat het eerste deel van zijn grief niet van die aard is dat zij een gebrekkige motivering zou kunnen aantonen, nu het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt en verzoeker niet aantoont dat daar anders over zou moeten worden gedacht.

2.2.9. Verzoeker is dus in wezen van oordeel dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 had moeten worden toegepast op zijn aanvraag. Dienaangaande moet worden vastgesteld wat volgt:

2.2.10. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. Het klopt dat de instructie werd vernietigd bij het voormelde arrest, en niet bij dat van 5 oktober 2011, maar in dit arrest werd door de Raad van State verder toegelicht dat wanneer de voorwaarden van de vernietigde instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, dit in strijd is met de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. In die zin kon de verwerende partij, ter ondersteuning van haar standpunt dat de criteria van de instructie niet meer kunnen worden toegepast, ook naar dit arrest verwijzen.

2.2.11. Verzoeker stelt verder dat het arrest van 5 oktober 2011 er niet aan in de weg staat dat een verblijfsmachtiging zou worden toegekend omdat aan de inhoudelijke criteria van de instructie zou zijn voldaan, noch tegen een weigering die ondermeer doch niet uitsluitend is gebaseerd op deze criteria. Hij kan hierin niet worden bijgetreden: de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. Het gegeven dat zij ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de erin opgenomen criteria in het kader van haar discretionaire bevoegdheid en dat deze handelwijze aanvankelijk werd aanvaard door de Raad, impliceert niet dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.2.13. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.14. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de criteria de facto nog steeds toegepast worden, verwijzend naar het feit dat zijn aanvraag zonder meer ontvankelijk werd verklaard. Zulks blijkt echter niet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard is een beslissing die past binnen de bevoegdheid toebedeeld aan het bestuur in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en vormt daarenboven een onmiskenbaar voordeel voor verzoeker, die daarmee de eerste kaap van wat hij met zijn aanvraag beoogde heeft gerond, zodat hij geen belang heeft bij kritiek hierop.

2.2.15. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.16. In een derde onderdeel stelt verzoeker in essentie dat hij reeds twee jaar, voorafgaande aan de bestreden beslissing, zijn aanvraag 9bis heeft ingediend en dat zijn elementen van integratie wel degelijk in rekening dienden te worden te gebracht, nu het feit dat hij tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing illegaal was, niet aan hem te wijten is.

2.2.17. De thans bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag 9bis van 7 december 2009. Aangezien verzoeker in het kader van zijn aanvraag stelde voorafgaand aan deze aanvraag reeds geruime tijd in België te hebben verbleven, en hij niet betwist dat hij voorafgaand aan de kwestieuze aanvraag geen eerdere poging ondernam om zijn verblijf te wettigen, kon de verwerende partij, zonder dat zij daarbij van enig kennelijk onredelijk handelen getuigt, genoegzaam oordelen dat verzoeker zich bewust in illegaal verblijf had genesteld en dat het feit dat hij in die tijd zou geïntegreerd zijn, het gevolg is van zijn eigen houding, zodat dit geen grond voor regularisatie kon vormen. De tijd die verstreek tussen het indienen van de eerste aanvraag van verzoeker en het nemen van de bestreden beslissing door de

verwerende partij, is geen element dat verzoeker ten kwade werd geduid, zodat de beschouwingen daarover – en de redenen daartoe, wijzen op een verkeerde lezing van de aangevochten akte en niet dienstig zijn om de bedoelde motivering in een ander daglicht te stellen of ze als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig aan te merken. Waar verzoeker overigens nogmaals verwijst naar de instructie en het gegeven dat hij zich aangespoord voelde om een regularisatieaanvraag in te dienen, kan worden gewezen op de beoordeling van het eerste middelonderdeel.

2.2.18. Het derde onderdeel is niet gegrond.

2.2.19. Het tweede middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS